

Arrest

nr. 261 345 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2021 wordt verzoekster door de politie Gent aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 april 2021 wordt verzoekster door de politie Westkust op heterdaad betrapt op prostitutie.

Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Westkust op 19.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw :

Naam: D. V. G. Voornaam: Y. Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: VENEZUELA Nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 19.04.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor prostitutie. (PV VU.37.L3.003807/2021 van de politiezone van Westkust.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2021 dat haar betekend werd op 03.03.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”

Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de mevrouw : naam: D. V. G. voornaam: Y. geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: VENEZUELA nationaliteit: Venezuela

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 03.03.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor prostitutie.

PV nr VU.37.L3.003807/2021 van de politie van PZ Westkust.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die haar betekend is op 03.03.2021.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en*
- ☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"A.1.

Dat verzoekster van oordeel is dat het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel.

Dat immers het verzoekster betekend bevel en inreisverbod gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoekster de openbare orde of zou schaden.

Dat het inreisverbod niet enkel geldig is voor het Belgisch grondgebied maar voor het gehele Schengenacquis.

Verzoekster werd op heterdaad betrapt voor prostitutie, doch is er geen sprake geweest van een proces waarin verzoekster gehoord werd en verduidelijkingen kon brengen.

De bestreden beslissing motiveert verder dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken, dat verzoekster haar verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat verzoekster zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerste bevel om grondgebied te verlaten dat haar op 3.3.21 betekend werd.

Dat echter verzoekster door verweerder onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar wordt betekend zonder dat zij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoekster onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van maar liefst 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoeksters rechten van verdediging en met het art. 6 EVRM

Dat derhalve geenszins verzoekster onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de vaststellingen in het dossier dat verzoekster een nicht heeft in Spanje waarmee zij samenwoont in Spanje. Dat een nicht ook onder het begrip familie valt van art. 8 EVRM.1

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 6 EVRM.

A.2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

A.3.

Dat verweerder als motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en het inreisverbod voor een duur van 3 jaren stelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

Hiervoor wordt verwezen naar het proces verbaal dd. 19 april 2014 van de politiezone Westkust.

Dat verzoekster inderdaad werkt als prostituée.

Dat dit een beroep is dat zich momenteel in een grijze zone bevindt.

Maar dat dit in de toekomst gedecriminaliseerd zal worden. Dat dit ook bevestigd is door de Federale minister van Justitie, Minister Van Quickenborne op de plenaire vergadering van 1 april 2021:

“Sekswerker is het oudste beroep ter wereld. Het bestaat en iedereen weet dat. Toch zijn we bijzonder hypocriet, want volgens ons Strafwetboek is sekswerk strafbaar, maar het wordt in realiteit gedoogd. Sommige steden en gemeenten heffen er zelfs een taks op.

Die aanpak is ook gevaarlijk, want doordat het in een grijze zone zit, staat de deur wagenwijd open voor misbruik, met pooiers die veel geld verdienen op de kap van sekswerkers, straatprostituees die geen enkele bescherming genieten en kwetsbare mensen die in de prostitutie gedwongen worden.

Daarom roep ik op om te stoppen met hypocrisie. Van duidelijkheid wordt iedereen beter, zowel de sekswerkers als de veiligheidsdiensten, die strijden tegen uitbuiting.

Laten we de dingen benoemen zoals ze zijn, sekswerk als een reguliere economische activiteit, op voorwaarde dat het gaat om meerderjarigen die er vrijwillig voor kiezen. Als iemand als sekswerker aan de slag wilt, is dat zijn of haar persoonlijke beslissing, zijn of haar beschikkingsrecht, zijn of haar vrijheid. Daarom zal ik aan de Ministerraad een voorstel doen om het Strafwetboek aan te passen en sekswerk te decriminaliseren, zodat sekswerkers hun beroep kunnen uitoefenen op een manier die voor u en voor mij vanzelfsprekend is. Ze kunnen dan een boekhouder inhuren, een contract sluiten met een bank en sociale bescherming genieten”

(eigen onderlijning)

Dat verzoekster in het pv dd. 19.04.2021 meermaals heeft aangegeven dat ze zelf gekozen heeft om het beroep uit te oefenen. Dat er geen sprake is van pooiers of mensenhandel.

Dat het inreisverbod niet enkel geldig is voor het Belgisch grondgebied maar voor het gehele Schengenacquis.

Dat sekswerk niet strafbaar is in Spanje, waar verzoekster legaal verblijft.

Verweerder heeft dan ook geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het feit of zij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde.

Dat de loutere verwijzing naar het opgestelde pv dd. 19.04.2021 over verzoekster, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoekster thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoekster wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.³ Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)⁴ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar een opgesteld pv dd. 19.04.2021 over verzoekster, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

A.4.

Artikel 74/13 Vw. stelt het volgende : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoekster betekende beslissingen op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster in Spanje.

Verzoekster werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenmin verzoekster gehoord aangaande haar gezins- en familieleven.

De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster en haar nicht is.

Dat een nicht ook onder het begrip familie valt van art. 8 EVRM.

Het horen van verzoekster is in casu uitermate belangrijk geweest gelet op haar nicht die in Spanje woont samen met verzoekster.

Uit de verzoekster betekende beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

A.5.

Dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 3 jaar, waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze termijn “proportioneel” zou zijn.

Dat er dan ook sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoekster illegaal in België heeft verbleven en de openbare orde heeft geschaad, zodat een inreisverbod van 3 jaar in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van maar liefst 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Zeker nu het inreisverbod geldt voor het gehele Schengenacquis.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst 3 jaar voor feiten die in de korte toekomst gedecriminaliseerd zullen worden.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout."

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden bevel verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 1°, 2° en 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een feitelijke motivering, met name dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op prostitutie waardoor zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Er wordt haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken, zij de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd en een bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt haar een inreisverbod voor drie jaar afgeleverd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en zij heeft aan een eerder bevel, haar betekend op 3 maart 2021, geen gevolg gegeven.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit verzoeksters betoog blijkt dat zij de bestreden beslissingen ook inhoudelijk bekritiseert, zodat de aangevoerde schending van "*de motiveringsplicht*" tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Verzoekster betoogt dat artikel 6 van het EVRM wordt geschonden omdat zij voorafgaandelijk aan de betekening van de bestreden beslissingen geen recht heeft gehad om zich te verdedigen in een eerlijk proces.

Artikel 6.1 van het EVRM biedt waarborgen voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Deze waarborgen zijn van toepassing op gerechtelijke procedures, en zij kunnen niet betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur, zoals *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de besluitvorming van de gemachtigde houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, enig recht gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM miskent. Voor dergelijke beslissingen volstaat het hoe dan ook dat uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet. Met de mogelijkheid om bij de Raad een annulatieberoep in te stellen wordt tegemoetgekomen aan de door artikel 6 van het EVRM vereiste proceswaarborgen (cf. RvS 15 mei 2014, nr. 227.393; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). De Raad - wiens onafhankelijkheid en onpartijdigheid door de verzoekster overigens niet worden betwist - is immers bevoegd om zich over alle door de verzoekster aangevoerde wettigheidsbezwaren tegen het bestreden besluit uit te spreken. Daarbij oefent de Raad een controle in rechte en in feite uit, met inbegrip van de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeksters kritiek doet ook geen afbreuk aan het determinerend motief van het bestreden bevel, met name dat zij op illegale wijze als prostituee werkzaam was, dat zij overigens niet betwist.

Een schending van artikel 6.1 van het EVRM kan dan ook niet blijken.

Verzoekster betoogt vervolgens dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een nicht heeft in Spanje, waarmee zij samenwoont in Spanje. Een nicht is ook familie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk dat haar *“het bevel (wordt) gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (...)”*. Ook het inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk dat haar een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd, *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfstitel. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster niet om terug te keren naar Spanje. Verzoeksters grief dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar nicht, met wie zij samenwoont in Spanje is aldus niet dienstig, nu zij door de bestreden beslissingen niet wordt verhinderd haar nicht te vervoegen in Spanje.

Verzoekster betoogt dat het hoorrecht werd geschonden doordat zij niet werd uitgenodigd voor een verhoor alvorens de bestreden beslissingen te nemen. Zij meent dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is geschonden.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Waar verzoekster stelt dat zij niet zou zijn gehoord, kan zij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster minstens in de gelegenheid werd gesteld om ter gelegenheid van haar interpellaties op 3 maart 2021 en 19 april 2021 door de politie desgevallend haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekster verduidelijkt verder niet welke elementen zij aan de gemachtigde niet kenbaar heeft kunnen maken die van aard zijn om de gemachtigde te doen afzien van het nemen van de bestreden beslissingen of konden beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoekster betwist dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt. Zij werkt inderdaad als prostituee maar dit beroep bevindt zich in een grijze zone. Bovendien is sekswerk in Spanje niet strafbaar.

Vooreerst merkt de Raad op dat het bestreden bevel niet is genomen omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde doch wel omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Verzoekster verblijft illegaal op het Belgische grondgebied en betwist niet dat zij als prostituee aan het werk was. Verzoekster miskent aldus de verblijfswetgeving, alsook de sociale en fiscale wetgeving. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij zich niet heeft schuldig gemaakt aan bedrieglijke feiten. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van de bedrieglijke feiten te oordelen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Het feit dat het beroep zich in een grijze zone bevindt, in de toekomst gedecriminaliseerd zal worden, zij er zelf voor gekozen heeft dit beroep uit te oefenen en sekswerk niet strafbaar is in Spanje, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekster betwist niet, laat staan dat zij weerlegt, dat zij zich op illegale wijze prostitueerde.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoekster verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen.

Verzoekster betoogt verder dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door geen rekening te houden met haar gezins- en familieleden in Spanje.

De Raad herhaalt dat verzoekster geen belang heeft bij de door haar geuite kritiek aangezien de bestreden beslissingen haar niet verhinderen terug te keren naar Spanje en haar nicht te vervoegen, nu zij over een geldige Spaanse verblijfstitel beschikt. Bovendien blijkt uit het bestreden bevel dat er weldegelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, daar waar de gemachtigde motiveert: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”* Verzoekster maakt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekster stelt vervolgens dat de opgelegde termijn van drie jaar, wat het inreisverbod betreft, geenszins proportioneel is, willekeurig is bepaald en niet afdoende is gemotiveerd.

De Raad wijst er vooreerst op dat de opgelegde duur van drie jaar perfect compatibel is met artikel 74/11, § 1, tweede lid dat voorziet dat in de daarin vermelde gevallen de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde omstandig heeft gemotiveerd over de specifieke situatie van verzoekster, en een inreisverbod van drie jaar proportioneel heeft geacht, rekening houdend met het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 3 maart 2021, zij op heterdaad betrapt werd op prostitutie, zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden, zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden, en gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Dat het zou gaan om een automatische toepassing van de maximumtermijn van drie jaar, zoals verzoekster betoogt, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het gegeven dat gemotiveerd moet worden waarom wordt geopteerd voor een bepaalde termijn, impliceert verder niet dat ook moet worden gemotiveerd waarom een kortere termijn niet zou volstaan. Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is. Het feit dat volgens haar, haar beroep binnenkort gedecriminaliseerd zal worden, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot

eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor deze duur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

Samengevat moet worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissingen op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen, en evenmin dat ze niet afdoende gemotiveerd zijn of in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“B.1.

Dat verzoekster in Madrid samenwoont met haar nicht.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

B.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat het Hof wel geoordeeld heeft dat een nicht onder het begrip familie kan vallen.⁸

Dat het inreisverbod niet enkel geldig is voor het Belgisch grondgebied maar voor het gehele Schengenacquis.

Verzoekster en haar nicht wonen al sinds 2015 samen in Madrid waardoor ze samen een gezin vormen.

B.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens. 8 Boyle v. the United Kingdom, §§ 41-47

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

B.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissingen niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissingen, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook zijn echtgenote en kind) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.4 Verzoekster betoogt dat zij in Madrid samen met haar nicht woont.

Zoals reeds besproken onder het eerste middel, herhaalt de Raad dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk dat haar *"het bevel (wordt) gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (...)".* Ook het inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk dat haar een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd, *"voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacqui ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfstitel. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster niet om terug te keren naar Spanje. Verzoeksters grief dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar nicht, met wie zijn samenwoont in Spanje is aldus niet dienstig, nu zij door de bestreden beslissingen niet wordt verhinderd haar nicht te vervoegen in Spanje.

Verzoekster maakt verder ook geen gezins- en of familieleven in België aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN